

Sygn. akt II K 906/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim II Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Dariusz Barczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Aneta Smug

w obecności Prokuratora Waldemara Pionki

po rozpoznaniu dnia 30 stycznia 2018 roku

sprawy **G. F.**, urodzonego (...) w O., syna M. i E. z domu M.

oskarżonego o to, że: w dniu 26 sierpnia 2017r. w O., w woj. (...), w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem z dnia 13 grudnia 2012r. sygn. II K 1549/11 przez Sąd Rejonowy w Ostrowcu Św., w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 26 lipca 2015r. do 24 lutego 2017r., poprzez użycie przemocy wobec D. S., polegającej na dwukrotnym uderzeniu go pięścią w twarz, a następnie przewróceniu na podłoże, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia pokrzywdzonego w postaci pieniędzy w kwocie 80zł, zaś swoim działaniem spowodował D. S. obrażenia ciała w postaci rozsianego sińca z guzowatym obrzękiem tkanek miękkich okolicy ciemieniowej tylnej prawej, wylewu krwawego okolicy ciemieniowej przedniej prawej i lewej, wylewu w okolicy czołowej bocznej, ciemieniowej bocznej lewej, wylewu w tkankach miękkich oczodołu prawego oraz znacznego obrzęku tkanek miękkich nosa, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni,

to jest o przestępstwo z art. 280§1kk i art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk i w zw. z art. 64§1kk

I. oskarżonego G. F. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, stanowiącego występki z art. 280§1kk w zb. z art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk i w zw. z art. 64§1kk i za to na podstawie powyższych przepisów skazuje go i na podstawie art. 280§1kk w zw. z art. 11§3kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46§1kk zasądza od oskarżonego G. F. na rzecz pokrzywdzonego D. S. kwotę 80zł (osiemdziesiąt złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym przestępstwem;

III. na podstawie art. 230§2kpk zwraca pokrzywdzonemu D. S. dowody rzeczowe w postaci spodni jeansowych i koszulki opisanych w pkt 1,2 wykazu dowodów rzeczowych nr I/329/17/P;

IV. na podstawie art. 230§2kpk zwraca oskarżonemu G. F. dowód rzeczowy w postaci koszulki opisany w pkt 3 wykazu dowodów rzeczowych nr I/329/17/P;

V. na podstawie art. 63§1kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania oskarżonego G. F. od dnia 27 sierpnia 2017 roku godz. 15.10 do dnia 30 stycznia 2018 roku godz. 11.30;

VI. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. B. kwotę 885,60zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za udzielenie oskarżonemu G. F. nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu;

VII. na podstawie art. 624§1kpk zwalnia oskarżonego G. F. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. F. był uprzednio karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 13 grudnia 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1549/11, utrzymanym w mocy przez wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 28 maja 2013 roku o sygn. IX Ka 315/13 został skazany m.in. za przestępstwo z art. 280§1kk w zb. z art. 158§1kk w zw. z art. 11§2kk na karę 2 lat pozbawienia wolności. Karę tą skazany wykonywał od 26 lipca 2015 roku godz. 15.00 do 24 lutego 2017 roku godz. 10.25, zaliczając na jej poczet okresów: od 25 września 2011 roku do 10 stycznia 2012 roku, od 20 stycznia 2012 roku do 24 lutego 2012 roku oraz od 10 marca 2012 roku do 19 marca 2012 roku.

Kara 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w/w wyrokiem za przestępstwo z art. 157§1kk została objęta wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 25 października 2013 roku o sygn. akt II K 667/13.

W dniu 24 lutego 2017 roku G. F. został zwolniony z zakładu karnego po odbyciu kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 1549/11 za przestępstwo z art. 280§1kk w zb. z art. 158§1kk w zw. z art. 11§2kk.

D. S. mieszka wraz z rodzicami w O. na os. D.. W dniu 26 sierpnia 2017 roku w zasadzie od rana chłopak spożywał alkohol

w postaci piwa. W godzinach popołudniowych wybrał się w okolice rynku w D. (dzielnica O.), gdzie przed sklepem „(...)” spotkał znanego mu z widzenia G. F.. Mężczyzna przed osadzeniem w zakładzie karnym mieszkał w jego stosunkowo bliskim sąsiedztwie. Dzieliło ich kilka domów. Nie utrzymywali jednak bliższych relacji. D. S. nie lubił go. Z tych też względów, odmówił G. F., gdy ten chciał pożyczyć od niego pieniądze. W tym dniu D. S. jeszcze kilkakrotnie spotkał G. F., który widział go jak kupował piwo w sklepie (...) prowadzonym przez jego właścicielkę – A. G.. Około godziny 20.40 D. S. ponownie udał się do przedmiotowego sklepu po cztery piwa. Stał przed sklepem, kiedy podszedł do niego G. F.. Wówczas pomiędzy nimi doszło do utarczki słownej, zostało stłuczone piwo. Na brząk tłuczonego szkła, zareagowała A. G.. Po jej słowa, że zadzwoni po ochronę, G. F. oddalił się. Po chwili D. S. ponownie zakupił w jej sklepie piwo, po czym udał się na pobliski przystanek autobusowy. Siedział w wiacie przystankowej, gdy w pewnym momencie podszedł do niego G. F.. Pomiedzy nimi doszło do wymiany słownej, po czym G. F. dwukrotnie uderzył pięścią w twarz D. S., w wyniku czego został on przewrócony na podłoże. Wówczas to G. F. po uprzednim przeszukaniu kieszeni spodni D. S., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia należących do niego pieniędzy w łącznej kwocie 80 zł. W wyniku użytej wobec D. S. przemocy, doznał on obrażeń ciała w postaci rozsianego sińca z guzowatym obrzękiem tkanek miękkich okolicy ciemieniowej tylnej prawej, wylewu krwawego okolicy ciemieniowej przedniej prawej i lewej, wylewu w okolicy czołowej bocznej, ciemieniowej bocznej lewej, wylewu w tkankach miękkich oczodołu prawego oraz znacznego obrzęku tkanek miękkich nosa, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni.

Po powrocie do domu, opowiedział matce o zdarzeniu. Po jej namowach ostatecznie zdecydował się zawiadomić Policję o zdarzeniu.

W dniu 27 sierpnia 2017 roku o godz. 15:10 dokonano zatrzymania G. F..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego G. F. k. 207v-208 w zw. z k. 42, 54, 56 i 129), częściowe zeznania pokrzywdzonego D. S. (k. 5-6, 134-135), zeznania świadków:

A. G. (k. 31-32), B. S. (k. 34-35, 73-74), M. S. (k. 76-77), protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k.2, 18), protokoły zatrzymania rzeczy (k. 10-11, 23-25), opinia biegłego lekarza patomorfologa (k. 15), protokół przeszukania osoby G. F. (k. 19-20), protokół zatrzymania osoby G. F. (k. 21), odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim o sygn. II K 667/13, II K 1182/12, II K 1549/11 i II K 861/11 wraz z adnotacjami o odbyciu kary (k. 104-116), opinię Instytutu Badań DNA w W. (k. 148-151)

W trakcie niniejszego procesu, w zależności od stadium postępowania oraz przeprowadzanych dowodów, **oskarżony G. F.** zmieniał swoje wyjaśnienia, przedstawiając w zgoła odmienny sposób wersję zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

W trakcie pierwszego przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego (k. 42) nie przyznał się popełnienia zarzucanego mu czynu, kwestionując swe sprawstwo. Jak wskazał w dacie zdarzenia miał spożywać alkohol w towarzystwie pokrzywdzonego, jednakże zaprzeczył jakoby miał go uderzyć, czy zabrać mu pieniądze, zwłaszcza że takowe miał posiadać z tytułu własnej pracy. Następnie (k. 54) dodatkowo wskazał, że w dniu 26 sierpnia 2017 roku D. S. z każdym zaczynał awanturę i cały D. chciał go bić. On zaś miał zostać wskazany przez pokrzywdzonego za sprawcę tylko z tego względu, że w jego ocenie „lepiej powiedzieć na jedną osobę niż wskazać wszystkich”. W toku posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k. 56) oskarżony, w dalszym ciągu kwestionując swe sprawstwo, podał nadto, że nie uderzyłby pokrzywdzonego, gdyż zna go od dawna, podobnie jak i jego rodziców. Co więcej nie chciałby wracać do niedawno opuszczonego zakładu karnego. W trakcie kolejnego przesłuchania (k. 129) przyznał się częściowo do zarzucanego czynu, a mianowicie do uderzenia pokrzywdzonego (choć jak twierdził nie potrafił określić ilości uderzeń i ich umiejscowienia). Zaprzeczył by

w krytycznym momencie miał go okraść. Przed Sądem **G. F.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdzając, iż w inkryminowanym czasie dwukrotnie uderzył pięścią w twarz pokrzywdzonego, jak też do zabrania mu po tym jak się przewrócił pieniędzy. Ostatecznie przyznał, że rzeczywiście mogły to być trzy banknoty w łącznej kwocie 80 zł. Nie potwierdził uprzednio złożonych wyjaśnień.

Jednocześnie przed zakończeniem pierwszego przesłuchania na rozprawie głównej, G. F. wniósł o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu za zarzucany akt oskarżenia czyn – kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 80 zł oraz zwrot zatrzymanych dowodów rzeczowych.

Oskarżony G. F. (dowody: oświadczenie oskarżonego k. 207v w zw. z k. 41v oraz a/o k. 173, wydruk z policyjnej bazy danych k. 22, 26, 27-28, karta karna k. 81-83) jest 30-letnim kawalerem. Ma jedno dziecko, na które obciążony jest obowiązkiem alimentacyjnym. Posiada wykształcenie zawodowe – technolog robót wykończeniowych. Źródło jego utrzymania stanowią prace dorywcze. Zdrowy, nie leczony psychiatrycznie. Wielokrotnie karany. W dniu 24 lutego 2017 roku opuścił zakład karny.

Sąd zważył, co następuje:

W trakcie niniejszego procesu **oskarżony G. F.** (k. 207v-208 w zw. z k. 42, 54, 56 i 129) w zależności od stadium postępowania oraz przeprowadzanych dowodów zmieniał wersję zdarzenia z dnia 26 sierpnia 2017 roku. Początkowo, na etapie postępowania przygotowawczego, nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, kwestionując swe sprawstwo. Ta część jego depozycji nie zasługiwała jednak na wiarę. Nie tylko była ona bowiem niespójna i nielogiczna, ale została negatywnie zweryfikowana za pomocą zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów, zwłaszcza zeznań pokrzywdzonego (w zakresie w jakim zostały opatrzone przymiotem wiarygodności). Co więcej, wobec zgoła odmiennych wyjaśnień oskarżonego złożonych przed Sądem, była wewnętrznie sprzeczna. Podkreślenia przy tym wymaga, że w toku postępowania jurysdykcyjnego G. F. nie potwierdził uprzednio złożonych przez siebie wyjaśnień. Na wiarę zasługiwały natomiast depozycje oskarżonego w kształcie, w jakim zostały złożone przed Sądem. Nie tylko wówczas przyznał się on do winy, ale też przedstawiona przez niego wersja znalazła pełne odzwierciedlenie w zebranych dowodach, wzajemnie się z nimi uzupełniając.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia były zeznania pokrzywdzonego **D. S.** (k. 5-6, 134-135), nota bene stanowiące asumpt do wszczęcia niniejszego postępowania. Składane przez niego na różnych etapach postępowania depozycje co do zasady były konsekwentne i spójne. Od samego początku, jako sprawcę wskazywał na oskarżonego, opisując przy tym okoliczności przedmiotowego zdarzenia. Oczywiście uwadze Sądu nie uszły drobne rozbieżności jakie uwidoczniły się na tle jego zeznań, a dotyczące kieszeni

w spodniach, które miały być przeszukiwane przez oskarżonego w krytycznym momencie. Okoliczność ta jednak została w sposób kategoriyczny zweryfikowana przez pokrzywdzonego. Wobec całości zgromadzonego materiału dowodowego, zwłaszcza przyznającego się do sprawstwa oskarżonego, nie miała też istotnego znaczenia. Po stronie D. S. Sąd nie doszukał się żadnych przesłanek świadczących o manipulacji faktami celem stworzenia mylnego wyobrażenia o zaistniałym zdarzeniu, zwłaszcza, że przedstawiona przez niego wersja zdarzenia co do zasady znalazły pełne odzwierciedlenie w zebranych dowodach. Nie można zapominać przy tym o stanie upojenia alkoholowego, w jakim znajdował się

w krytycznym momencie. Co więcej nie miał żadnego racjonalnego powodu do kierowania względem oskarżonego fałszywych oskarżeń. W tym stanie rzeczy, jego zeznania za wyjątkiem w/w rozbieżności (nota bene zweryfikowanych w toku procesu w sposób niebudzący wątpliwości), zasługiwały na wiarę.

Przymiotem wiarygodności zostały opatrzone także zeznania: **A. G.** (k. 31-32), **B. S.** (k. 34-35, 73-74) i **M. S.** (k. 76-77). Ponieważ jednak nie byli oni naocznymi świadkami zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, nie mieli szczegółowej wiedzy co do jego przebiegu. W głównej mierze odnieśli się oni do okoliczności, jakie miały miejsce przed krytycznym zajściem. Jedynie B. S., matka pokrzywdzonego, której ten ostatni po powrocie do domu zrelacjonował zdarzenie, wskazała okoliczności, nota bene znane jej z relacji syna.

M. F.(k. 68), korzystając z przysługujących mu uprawnień odmówił składania zeznań.

Dowody wymienione w akcie oskarżenia do ujawnienia i odczytania na rozprawie nie były kwestionowane przez strony. Nie budziły zastrzeżeń co do swej autentyczności i rzetelności. Jako takie w pełni zasługiwały na wiarę.

Przechodząc do kwalifikacji prawnej czynu:

Stosownie do treści art. 280§1kk przestępstwo rozboju polega na kradzieży popełnionej przy użyciu przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo przez doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Trafnie wskazuje się w orzecznictwie, że przestępstwo rozboju ma złożony przedmiot ochrony - podstawowy, jakim jest mienie, oraz uboczny - życie lub zdrowie człowieka. Zamach na osobę stanowi w tym przypadku jedynie środek prowadzący do realizacji celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, przez który to zabór należy rozumieć pozbawienie przez sprawcę osoby posiadającej rzecz władztwa nad tą rzeczą oraz objęcie jej we władanie przez sprawcę. Tak też było w przedmiotowej sprawie – G. F. pozbawił bowiem pokrzywdzonego władztwa nad posiadaną przez niego kwotą 80 zł. Do osiągnięcia swego celu użył on wobec swego ojca przemocy. Polegała ona na dwukrotnym uderzeniu go pięścią w twarz.

W ocenie Sądu – w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – oczywistym było, że w świadomości oskarżonego znalazł odzwierciedlenie fakt zmierzania do celu, jakim był ów wyżej opisany zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, oraz fakt zmierzania do tego celu przy wykorzystaniu określonych sposobów. Oba te elementy były objęte wolą sprawcy w postaci chęci uzyskania zarówno finalnego rezultatu w postaci zaboru rzeczy (w tym wypadku banknotów o łącznej kwocie 80 zł), jak i środków do niego prowadzących. Dodatkowo w ślad za wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2010 roku o sygn. II AKa 310/10 stwierdzić należy, iż sprawca wypełnia znamiona przestępstwa określonego w treści art. 280 k.k., nie tylko wtedy, kiedy przystępując do użycia przemocy ma z góry powzięty zamiar zaboru mienia, ale również wtedy kiedy zamiaru takiego nie miał, ale w trakcie rozpoczęcia użycia środków wskazanych w art. 280 k.k. zamiar ten się wykrystalizował i poprzedzał zabór rzeczy. W ocenie Sądu na gruncie przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości fakt, że przedmiotowy czyn został popełniony umyślnie.

W dniu zdarzenia G. F. kilkakrotnie widział pokrzywdzonego, jak kupuje alkohol. Logicznym było zatem, że posiadał określone środki finansowe na ten cel. Co więcej przed zaistniałym zdarzeniem, sam chciał pożyczyć od D. S. kwotę 20 zł. Ten jednak odmówił. Ponieważ oskarżony nie posiadał środków finansowych, postanowił je zdobyć. Zważywszy na stan upojenia alkoholowego pokrzywdzonego w inkryminowanym czasie (D. S. od rana spożywał alkohol w postaci piwa, w tym celu też udał się w krytycznym momencie do wiaty przystankowej), był on stosunkowo „łatwym celem” dla oskarżonego, mającego nota bene także przewagę fizyczną nad nim.

Szeroka wykładnia znamienia "używa przemocy wobec osoby" pozwala przyjąć, iż już naruszenie nietykalności cielesnej może być uznane za użycie przemocy wobec osoby, ale dla uznania, że owa przemoc stanowi o wyczerpaniu znamion, konieczne jest wykazanie, że w wyniku zachowania sprawcy doszło do naruszenia nietykalności cielesnej, nie tylko odpowiednio ukierunkowanej i stanowiącej sposób objęcia przez sprawcę władztwa nad rzeczą, ale także mającej istotnie większy od minimalnego stopień intensywności i dolegliwości wobec pokrzywdzonego. Wobec powyższego należy uznać, że zachowanie oskarżonego spełniło znamiona rozboju. Niewątpliwie w realiach niniejszej sprawy miało miejsce stosowanie przemocy, polegającej na dwukrotnym uderzeniu pięścią w twarz pokrzywdzonego, która będąc odpowiednio ukierunkowana, stanowiła sposób objęcia przez G. F. władztwa nad pieniędzmi i realizowała znamię użycia przemocy wobec osoby.

W tym miejscu wskazać należy, iż spowodowanie uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia ofiary rozboju wymaga kumulatywnej kwalifikacji czynu na podstawie art. 280 § 1 lub 2 oraz art. 156 § 1-3 lub art. 157 § 1-3, zależnie od ustaleń co do formy winy w odniesieniu do spowodowanych skutków (następstw rozboju). Kumulatywna kwalifikacja jest tutaj konieczna, gdyż w znamionach rozboju nie zostało uwzględnione spowodowanie efektywnych skutków w zakresie życia lub zdrowia (można dokonać rozboju bez spowodowania jakichkolwiek skutków w tym zakresie). W świetle zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów bezspornym jest, iż w wyniku przemocy zastosowanej wobec D. S. przez oskarżonego, doznał on obrażeń ciała w postaci rozsianego sińca z guzowatym obrzękiem tkanek miękkich okolicy ciemieniowej tylnej prawej, wylewu krwawego okolicy ciemieniowej przedniej prawej i lewej, wylewu w okolicy czołowej bocznej, ciemieniowej bocznej lewej, wylewu w tkankach miękkich oczodołu prawego oraz znacznego obrzęku tkanek miękkich nosa, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni.

Recydywa w najogólniejszym znaczeniu oznacza powrót do przestępstwa, świadcząc dobitnie o nieskuteczności stosowanych kar i środków karnych. Kodeks karny rozróżnia recydywę ogólną i recydywę szczególną, która wiąże się z powrotem do określonej w ustawie kategorii przestępstw po odbyciu kary pozbawienia wolności (art. 64§1 i 2kk), a zatem jest to cięższa postać recydywy, w której mieszczą się recydywiści zdemoralizowani, uporczywi lub nieprzystosowani społecznie, a także przestępcy zawodowi, którzy z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu. W ujęciu art. 64§1kk recydywa szczególna w typie podstawowym zachodzi, gdy sprawca, skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary, umyślnie popełnia przestępstwo podobne do tego, za które był już skazany. (Przestępstwami podobnymi w myśl art. 115§3kk są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne). Warunek zaś odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy spełnia odbycie tej kary w sposób ciągły lub w kilku okresach (zob. uchw. SN z 17 IX 1991 r., I KZP 17/91, OSNKW 1992, nr 1-2, poz. 1). Z dołączonych do akt sprawy niniejszej karty karnej oraz odpisów orzeczeń jednoznacznie wynika, iż przedmiotowego czynu G. F. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu

w całości kary 2 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego

w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 13 grudnia 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt

II K 1549/11, utrzymanym w mocy przez wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 28 maja 2013 roku o sygn. IX Ka 315/13 – za przestępstwo z art. 280§1kk w zb. z art. 158§1kk w zw. z art. 11§2kk na karę 2 lat pozbawienia wolności. Karę tą skazany wykonywał od 26 lipca 2015 roku godz. 15.00 do 24 lutego 2017 roku godz. 10.25, zaliczając na jej

poczet okresów: od 25 września 2011 roku do 10 stycznia 2012 roku, od 20 stycznia 2012 roku do 24 lutego 2012 roku oraz od 10 marca 2012 roku do 19 marca 2012 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że G. F., który w dniu 26 sierpnia 2017r. w O., w woj. (...), w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem z dnia 13 grudnia 2012r. sygn. II K 1549/11 przez Sąd Rejonowy w Ostrowcu Św., w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 26 lipca 2015r. do 24 lutego 2017r., poprzez użycie przemocy wobec D. S., polegającej na dwukrotnym uderzaniu go pięścią w twarz, a następnie przewróceniu na podłogę, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia pokrzywdzonego w postaci pieniędzy w kwocie 80zł, zaś swoim działaniem spowodował D. S. obrażenia ciała w postaci rozsianego sińca z guzowatym obrzękiem tkanek miękkich okolicy ciemieniowej tylnej prawej, wylewu krwawego okolicy ciemieniowej przedniej prawej i lewej, wylewu w okolicy czołowej bocznej, ciemieniowej bocznej lewej, wylewu w tkankach miękkich oczodołu prawego oraz znacznego obrzęku tkanek miękkich nosa, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, czynem swoim wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 280§1kk i art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk i w zw. z art. 64§1kk.

W ocenie Sądu zarówno stopień winy oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, zważywszy na rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności jego popełnienia a także motywację oskarżonego, ocenić należy jako bardzo wysokie. Dokonując przedmiotowego czynu oskarżony nie był zdeterminowany żadnymi obiektywnymi, zewnętrznymi okolicznościami, które w jakikolwiek sposób mogłyby usprawiedliwić jego zachowanie. Nie miał on żadnego racjonalnego powodu, by zaatakować pokrzywdzonego. Z pewnością za takowy nie może być uznana chęć zdobycia środków finansowych. Oskarżony to osoba młoda, zdrowa. Nie był leczony psychiatrycznie. Tym samym w pełni uprawnionym jest wniosek, że w inkryminowanym czasie miał on w pełni zachowaną świadomość, wolność podjęcia określonej decyzji, możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu. Po jego stronie nie zachodziły też żadne wewnętrzne czynniki, które zakłócałyby czynności myślenia i rozpoznania znaczenia czynu. Mimo to dopuścił się przedmiotowego występku. Podkreślić należy, iż działał on z własnej, nieprzymuszonej woli. Bez żadnych nacisków z zewnątrz. Sam zdecydował o tym by dokonać przedmiotowego czynu. Nie bez znaczenia pozostaje także uprzednia karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Mimo swego młodego wieku ponownie wszedł na drogę przestępstwa, czyniąc sobie z tego tytułu łatwy sposób na zdobycie środków finansowych. Podkreślenia wymaga, że przedmiotowego czynu, oskarżony dopuścił się zaledwie 6 miesięcy po opuszczeniu zakładu karnego, gdzie odbywał karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo rozboju. Swoim zachowaniem po raz kolejny złamał wszystkie normy respektowane w każdym normalnie i zdrowo funkcjonującym społeczeństwie. Oznacza to, że jest osobą o wysokim stopniu demoralizacji, nieprzystosowaną do życia w społeczeństwie, wobec której proces resocjalizacyjny nie przebiega w sposób prawidłowy.

Przy wymiarze kary zawsze Sąd uwzględnia wszystkie okoliczności, zarówno okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego jak i na jego niekorzyść.

W realiach niniejszej sprawy na korzyść oskarżonego G. F. przemawia jedynie fakt, iż swoim zachowaniem nie utrudniał niniejszego postępowania. Zauważyć jednak należy, iż okoliczność ta nie mogła mieć kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Na niekorzyść oskarżonego przede wszystkim świadczy jego dotychczasowa karalność. Był on wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, z których to uczynił sobie „łatwy” sposób na zdobycie środków finansowych. Nie bez znaczenia pozostaje, że przypisanego mu czynu, dopuścił się on w warunkach recydywy z art. 64§1kk.

Zgodnie z treścią art. 387§1kpk do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony, któremu zarzucono przestępstwo zagrożone karą nieprzekraczającą 15 lat pozbawienia wolności, może złożyć wniosek

o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Wniosek może również dotyczyć wydania określonego rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu.

Możliwość uwzględnienia wniosku przez Sąd oprócz spełnienia w/w warunków, uzależniona jest także od tego by okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budziły wątpliwości, prokurator i pokrzywdzony nie sprzeciwili się temu, zaś cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości.

W niniejszej sprawie w trakcie pierwszego przesłuchania na rozprawie głównej w dniu 30 stycznia 2018 roku oskarżony G. F. dobrowolnie poddał się karze wnosząc o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu za zarzucany czyn – kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 80 zł oraz zwrot zatrzymanych dowodów rzeczowych.

Obecny na rozprawie głównej pokrzywdzony D. S. nie sprzeciwił się wnioskowi oskarżonego.

Wnioskowi temu nie oponował obecny również Prokurator.

W trakcie całego niniejszego procesu oskarżony ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, opisując przebieg zdarzenia w sposób zgodny ze zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym.

W tym stanie rzeczy Sąd – uznając, że zarówno wina jak i okoliczności popełnionego przez G. F. przestępstwa nie budzą wątpliwości a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości – przy braku sprzeciwu ze strony prokuratora oraz pokrzywdzonego – uwzględnił wniosek oskarżonego złożony na rozprawie w dniu 30 stycznia 2018 roku o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Wobec powyższego Sąd uznał oskarżonego G. F. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 280§1kk w zb. z art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk i w zw. z art. 64§1kk i za to na podstawie art. tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 280§1kk w zw. z art. 11§3kk wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu, mając na względzie także wniosek złożony przez G. F., wymierzona w stosunku do oskarżonego bezwzględna kara łączna pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia jego winy, jak też uwzględnia stopień szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu. Jest ona karą sprawiedliwą i spełni cele prewencji szczególnej, wychowawczo oddziałując na oskarżonego, a także osiągając cele w zakresie prewencji generalnej. W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego aktualnie nie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, a to w głównej mierze ze względu na uprzednią karalność, jak też lekceważący stosunek do wymiaru sprawiedliwości i orzeczeń Sądu. Ze swych „doświadczeń” nie wyciągnął jednak żadnych wniosków i po raz kolejny – bez żadnego racjonalnego powodu – ponownie wszedł na drogę przestępstwa. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym, że przedmiotowego czynu oskarżony dopuścił się zaledwie 6 miesięcy od daty opuszczenia przez niego zakładu karnego, gdzie m.in. odbywał karę za rozbój. Biorąc pod uwagę wyżej wymienione okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, że w stosunku do D. S. jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności może spełnić cele kary.

Stosownie do treści art. 46§1kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznana krzywdę. W warunkach określonych w art. 46§1kk sąd zobowiązany jest orzec obowiązek naprawienia szkody, jeżeli szkoda wynikająca z przestępstwa została określona i udowodniona (tak wyrok SN z dnia 21 listopada 2002 r., III KKN 269/00, LEX nr 74459). Podkreślić przy tym należy, iż orzeczenie obejmuje równowartość rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa, bez uwzględnienia przy ustalaniu jej wysokości tych składników i elementów szkody, które wynikły z

następstw czynu, np. odsetek (zob. wyrok SN z dnia 4 lutego 2002 r., II KKN 385/01, LEX nr 53028). W wypadku wystąpienia wątpliwości co do rozmiaru wyrządzonej szkody sąd nie może odsyłać sprawy do odrębnego procesu cywilnego, lecz rozstrzyga ją w granicach możliwości dowodowych.

Zgodnie ze złożonym wnioskiem oskarżonego, Sąd stosownie do treści art. 46§1kk zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonego D. S. kwotę 80 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym przestępstwem.

Stosownie do treści art. 230§2kpk Sąd zwrócił pokrzywdzonemu D. S. dowody rzeczowe w postaci spodni jeansowych i koszulki opisanych w pkt 1,2 wykazu dowodów rzeczowych nr I/329/17/P, zaś oskarżonemu G. F. dowód rzeczowy w postaci koszulki opisany w pkt 3 wykazu dowodów rzeczowych nr I/329/17/P. Zgodnie bowiem z brzmieniem wyżej powołanego przepisu należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. Z uwagi na fakt, iż w dniu 30 stycznia 2018 roku w stosunku do G. F. zapadł nieprawomocny wyrok, a w/w dowody są już zbędne dla niniejszego postępowania, podlegały one zwrotowi uprawnionym osobom.

Zgodnie z treścią art. 63§1kk na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm dziennym stawkom grzywny. Zważyć przy tym należy, iż rzeczywiste pozbawienie wolności podlega zaliczeniu na poczet efektywnie wykonywanej kary.

Jak wynika z akt sprawy niniejszej w stosunku do oskarżonego G. F.

w okresie od dnia 27 sierpnia 2017 roku godz. 15.10 do dnia 30 stycznia 2018 roku godz. 11.30 stosowany był środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Stąd też, zgodnie z brzmieniem art. 63§1k, Sąd zaliczył w/w okres na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd w oparciu o dyspozycję art. 618§1 pkt 11kpk w zw. z §17ust.1 pkt 2 i ust. 2pkt3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku

w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2016 r.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata G. B. kwotę 885,60 zł tytułem wynagrodzenia za udzielenie oskarżonemu G. F. nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

Biorąc pod uwagę sytuację osobistą oskarżonego, jak również fakt wymierzenia mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności Sąd, w oparciu o dyspozycję art. 624§1kpk zwolnił oskarżonego G. F. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarbu Państwa. Oskarżony obciążony jest obowiązkiem alimentacyjnym na małoletnie dziecko. Nie posiada stałego zatrudnienia, pracuje jedynie dorywczo.